

## Arrest

nr. 246 896 van 6 januari 2021  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VINCKE  
Maalse Steenweg 138  
8310 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COUVREUR, die loco advocaat K. VINCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 februari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 8 juli 2020 wordt een beslissing tot weigering van verblijf genomen, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2020 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde K. N. (...) ((...)), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt.*

*Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon bewijzen voor van een tegemoetkoming van personen met een handicap van de FOD Sociale Zekerheid, waaruit blijkt dat hij momenteel over een maandelijks bedrag van 1270,91 euro beschikt.*

*Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.*

*Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftanalyse te worden gemaakt.*

*Voor zover er in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit het huurcontract dat de referentiepersoon een sociale woning betreft en hiervoor een maandelijks aangepaste huurprijs van 163,48 euro dient te betalen.*

*Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huishuur die hij momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten slechts 1107,43 euro ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding,...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou versterkt worden indien betrokkene andere stukken betreffende de totale maandelijks onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon echt wel het minimum wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald op 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey enquête 2018).*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.“*

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

*“Tweede middel: schending van artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel*

*Doordat: verweerder de aanvraag van verzoekster voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigerde*

*Terwijl: het doel van betreffend wetsartikel en algemeen beginsel er duidelijk is om alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking te nemen*

*Zodat: de aangevochten beslissing niet enkel artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 doch evenzeer het zorgvuldigheidsbeginsel schendt*

*Toelichting:*

*Artikel 42, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*Art. 42.<W 2007-04-25/49, art. 25, 046; Inwerkingtreding : 01- 06-2008> § 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.*

*[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1*

*Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 26 september 2013 gesteld dat de gezinshereniging niet zomaar mag worden verhinderd indien het inkomen waarover de gezinshereniger beschikt, lager is dan het vermelde referentiebedrag.*

*In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden ( zie : GwH 26 september 2013, nr 121/2013; B.55.2; RvS 19 december 2013, nr 225.915).*

*In het arrest CHAKROUN van het Hof van Justitie werd dit tevens benadrukt, meer bepaald werd in betreffend arrest tevens gesteld dat een verzoek niet mag worden afgewezen enkel omdat de inkomsten*

van de indienen lager zijn dat het referentiebedrag. Voordat een beslissing kan worden genomen, is een individuele beoordeling van alle elementen van een bepaald geval nodig. ( zie : Zaak c 578/08, CHAKROUN 4 maart 2010, punt 48).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding ( RvS 2 februari 2007, n. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Wanneer vastgehouden wordt aan de enge interpretatie van artikel 40 ter, § 2, tweede lid , 1° Vw . (cfr. Eerste middel) dan zou kunnen gesteld worden dat verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over de in litigieus artikel bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Het staat verder niet ter discussie dat verweerder, in dergelijke situatie, dient over te gaan tot en behoefteanalyse. Verzoekster wenst dienaangaande te benadrukken dat uit geen enkel element blijkt dat verweerder een gedetailleerde behoeften-analyse van de concrete gezinssituatie heeft gemaakt noch dat verweerder een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoekster of de referentiepersoon op te vragen.

Als dit zou zijn gedaan dan zou blijken dat de precieze kosten van de referentiepersoon laag zijn.

Verweerder diende enkel en alleen de nodige documenten op te vragen doch liet dit na.

Door enkel en alleen op de verblijfsaanvraag ( bijlage 19ter) te vermelden : “ Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden” kan bezwaarlijk gesteld worden dat verweerder voldaan heeft aan de hem overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid Vw opgelegde verplichting om “ de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn [te]doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Het is immers niet redelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster of de referentiepersoon zonder meer dient te weten of de overgemaakte bestaansmiddelen lager zijn dan de vermelde grens van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Er kan bezwaarlijk van verzoekster reeds van bij het indienen van een verblijfsaanvraag verwacht worden dat deze vooreerst opzoeking in de wetgeving doet, teneinde te achterhalen wat precies het bedoelden geïndexeerde referentiebedrag is, vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht, vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120 % van dit bedrag te bereiken en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven ( cfr. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881©).

Verzoekster meent dan ook te mogen stellen dat de litigieuze vermeldingen op de bijlage 19ter niet volstaan opdat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem , overeenkomstig artikel 42 § 1 tweede lid Vw opgelegde verplichting om “ de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn [te]doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Artikel 42 §1 , tweede lid Vw legt de verplichting om deze te doen overmaken wel degelijk bij verweerder ( RvS 5 juni 2017, nr 12.881©).

Verzoekster betwist niet dat verweerder, niettegenstaande het gebrek aan inlichtingen over de concrete uitgaven van het gezin van verzoekster, alsnog tot een behoefteanalyse is overgegaan.

Verzoekster meent dienaangaande te moeten stellen dat deze analyse evenwel zeer vaag en absoluut niet nauwgezet is gebeurd.

Op grond van de vermeldingen in de aangevochten beslissing moge duidelijk zijn dat verweerder geenszins in concreto heeft onderzocht wat de “eigen behoeften” van verzoekster en de

*referentiepersoon zijn en welke bestaansmiddelen zij concreet nodig hebben om in deze behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.*

*Zonder enige concrete afweging concludeert verweerder dat een bedrag van 120 % van het leefloon echt wel het minimum is om het verblijfsrecht te kunnen toestaan.*

*Door op een dergelijke manier te handelen en te concluderen wordt elke betekenis ontnomen aan de noodzaak tot een behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid Vw.*

*Er wordt geen ruimte gelaten voor een in concreto onderzoek van de eigen behoeften.*

*Verzoekster verwijst dienaangaande ook naar een arrest van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof ( GwH 26 september 2013, nr. 1221/2013) en een arrest van de Raad van State van 19 december 2013 ( RvS 19 december 2013, nr. 225.915).*

*Als verweerder zich de moeite had getroost de nodige stukken op te vragen dan zou blijken dat:*

*-haar echtgenoot een maandelijks inkomen heeft van € 1.270,91.*

*De maandelijkse kosten als volgt te begroten zijn:*

*-Huur: € 163,48*

*-Gas en elektriciteit: € 50,69*

*-internet: € 40,00*

*-Telefoon: € 36,48*

*-De driemaandelijkse kosten als volgt te begroten zijn:*

*-Hospitalisatieverzekering: € 60,93*

*-water: € 82,53*

*-De zesmaandelijkse kosten:*

*-autoverzekering: € 218,08*

*Verzoekster verwijst dienaangaande ook expliciet naar het arrest van uw zetel van 25.04.2019 ( Arrest RvV dd. 25.04.2019, nr. 220 295).*

*Verzoekster meent dan ook te mogen stellen dat zij op afdoende wijze heeft aangetoond dat verweerder op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het verrichten van de behoefteanalyse.*

*Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 42 § 1, tweede lid vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.*

*Verzoekster meent dan ook dat dit middel gegrond is. “*

2.2. Verzoekster voert in essentie aan dat werd nagelaten over te gaan tot een gedetailleerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Zij klaagt aan dat in dit verband geen concrete gegevens door de verwerende partij werden opgevraagd.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

Het totaal bedrag van de bestaansmiddelen die de verzoekende partij voorgelegd heeft, bedraagt 1107,43 euro. Dit bedrag is lager dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet

van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij diende aldus over te gaan tot een behoefteanalyse op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. In dit verband wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

*“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.*

*Voor zover er in het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt uit het huurcontract dat de referentiepersoon een sociale woning betreft en hiervoor een maandelijkse aangepaste huurprijs van 163,48 euro dient te betalen.*

*Als we rekening houden met de voormelde inkomsten en de huishuur die hij momenteel betaalt, wil dit zeggen dat voor alle resterende kosten slechts 1107,43 euro ter beschikking blijft om betrokkene en zichzelf te kunnen onderhouden. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding,...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Bovenstaande beoordeling zou versterkt worden indien betrokkene andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht. Rekening houdend met de armoederisicogrens, die voor België nu bepaald is op € 1780/maand voor 2 volwassenen, lijkt 120% van het leefloon echt wel het minimum wat wij verwachten om het verblijfsrecht te kunnen toestaan, tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is. Dit is in casu niet het geval. In dit verband is het geenszins kennelijk onredelijk om zich te baseren op de armoederisicogrens, die wordt bepaald op 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Wanneer het totale netto-inkomen van een huishouden zich onder deze grens situeert, is er sprake van een armoederisico (gebaseerd op SILC-survey enquête 2018).”*

In zijn arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”* Ook de Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 225.915 van 19 december 2013, nr. 225.915 dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

Het is de wil geweest van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, met een verwijzing naar 120% van het leefloon als referentiebedrag, niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het bedrag dat gehanteerd wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt, in casu 1780 euro, beduidend hoger is dan die 120% van het leefloon. Nu volgens het arrest van het Grondwettelijk Hof die 120% van het leefloon al niet als minimumbedrag mag worden gehanteerd, maar enkel als referentiebedrag, kan bezwaarlijk in het kader van die behoefteanalyse een bedrag worden gehanteerd dat nog hoger ligt. Door louter op algemene wijze te verwijzen naar de armoedegrens en het vermoeden op te werpen dat er maandelijkse vaste en variabele kosten zijn, laat de verwerende partij na over te gaan tot een in concreto onderzoek van de behoeften van de Belg en van zijn familieleden. Waar wordt gemotiveerd dat deze beoordeling nog zou worden versterkt indien verzoekster andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht en wordt besloten dat 120% van het leefloon “echt wel het minimum is”, stelt de verwerende partij in wezen dat 120% steeds de minimum vereiste is, en onttrekt zij zich aan haar verplichting tot het voeren van een behoefteanalyse.

Deze motivering bevat bovendien een tegenstrijdigheid. Na te hebben vastgesteld dat het maandelijkse inkomen van de Belgische echtgenoot 1270,91 euro bedraagt, wordt vervolgens de huur van 163,48 euro van dit bedrag afgetrokken zodat nog 1107,43 euro overblijft, wat onvoldoende wordt geacht, rekening houdend met de armoederisicogrens. Er wordt daarop besloten dat 120% echt wel het minimum is, *“tenzij we over informatie zouden beschikken dat er één of andere grote kost, bvb de huishuur, niet verschuldigd is”*. De verwerende partij gaat er tezelfdertijd aan voorbij dat het bedrag van

1107,43 euro waarop ze zich baseert, reeds na aftrek van de huishuur is, zodat ze uitgaat van verkeerde gegevens en de motivering behept is met een fundamentele tegenstrijdigheid.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT